

LEILA MEACHAM

TRANDAFIRUL

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRU MANIU

LITERA
București
2021

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Howbutker, Texas, august 1985

La biroul său, Amos Hines a întors ultimele două pagini ale documentului pe care trebuia să îl citească. Gura i se uscaseră precum paiele de grâu, iar câteva clipe nu a putut face altceva decât să clipească plin de o neîncredere uluită la clienta și prietena sa de-o viață, care stătea în fața lui la masă; o femeie pe care o admirase și o adorase timp de patruzeci de ani și pe care crezuse că o cunoștea. I-a analizat expresia căutând un indiciu cum că vârsta îi afectase capacitatea de judecată, însă ea îl privea cu aceeași agerime pentru care era renumită. Umezindu-și cu salivă gura uscată, a întrebat-o:

– Anexa asta chiar e reală, Mary? Ți-ai vândut fermele și ți-ai modificat testamentul?

Mary Toliver DuMont a dat din cap aprobator. Buclele părului ei alb frumos aranjat reflectau lumina care intra prin fereastra mare.

– Da, Amos. Știi că ești șocat și că asta nu e un mod prea plăcut de a te răsplăti pentru toți anii în care ai lucrat pentru mine, însă, dacă aș fi apelat la alt avocat pentru treaba asta, te-ai fi simțit profund rănit.

– Da, așa e, a spus el. Alt avocat nu ar fi încercat să te facă să te răzgândești – măcar în legătură cu partea care mai poate fi revizuită.

Nu mai era posibil să salveze Fermele Toliver, plantațiile imense de bumbac ale lui Mary, pe care ea le vânduse în urmă cu o lună după

Responsabilități secrete, ascunzându-se de strănepoata ei neștiutoare, aflată în Lubbock, Texas, ca manager al Fermelor Toliver.

– Nu este nimic de revizuit, Amos, a spus Mary cu o ușoară asprime în glas. Ce e făcut e bun făcut și nu am de gând să mă răzgândesc. Îți pierzi timpul – și pe al meu – încercând să mă convingi.

– A făcut Rachel ceva care să te jignească? a întrebat el calm, întorcându-și scaunul către bufet.

A luat carafa și a observat că mâna îi tremura când a turnat apă în două pahare. Ar fi preferat o tărie, însă Mary nu se atingea de alcool.

– De asta ți-ai vândut fermele și ți-ai schimbat și testamentul?

– Ah, Dumnezeu, nu, a răspuns Mary, cu un ton îngrozit. Să nu crezi așa ceva! Strănepoata mea nu a făcut nimic altceva decât să fie ceea ce e – o Toliver get-beget.

A luat câteva șervețele și i-a întins lui Mary un pahar. I se părea că aceasta slăbise de când o văzuse ultima dată. Costumul îi stătea ciudat pe ea, iar chipul său zbârcit – încă impresionant la cei optzeci și cinci de ani pe care îi avea – părea mai subțire. Afacerea asta își pusese amprenta asupra ei, și așa și trebuia, se gândea el, străbătut de un acces de furie. Cum putea să-i facă așa ceva strănepoatei sale, să îi ia tot ce aștepta să moștenească, pământul și casa strămoșilor ei, dreptul de a trăi într-un oraș la a cărui întemeiere contribuiseră și ei? A luat o înghițitură de apă și a încercat să nu pară furios când a rostit:

– O spui de parcă ar fi un defect.

– Este, iar eu îl voi îndrepta. A băut însetată din pahar, apoi și-a șters buzele cu șervețelul. Acesta e motivul anexei. Nu mă aștept ca tu să înțelegi lucrul ăsta, Amos, însă Percy va înțelege când va veni vremea. La fel și Rachel, după ce îi voi explica.

– Și când ai de gând să faci asta?

– Măine zbor la Lubbock cu avionul companiei, ca să mă întâlnesc cu ea. Nu știe că vin. O să-i spun despre vânzare și despre anexe și sper că argumentele mele o vor convinge că am făcut ce e mai bine pentru ea.

„Ce e mai bine pentru ea?“ Amos a privit-o nedumerit pe deasupra ochelarilor. Mary ar avea mai mult noroc dacă ar vinde burlăcia unui

marinar. Rachel n-avea s-o ierte niciodată pentru ce făcuse; era sigur de asta. S-a aplecat în față și a fixat-o cu o privire hotărâtă.

– Ce-ar fi să-ți încerci argumentele întâi pe mine, Mary? De ce ai vinde Fermele Toliver, pe care te-ai străduit aproape toată viața să le aduci unde sunt acum? De ce să lași Somerset tocmai lui Percy Warwick? La ce-i folosește lui o plantație de *bumbac*? Percy e *cherestegiu*, pentru numele lui Dumnezeu! Are nouăzeci de ani! Iar faptul că lași prin testament vila Toliver Societății pentru Conservare este... este bomboana de pe colivă. Știi că Rachel a considerat întotdeauna casa aceea căminul ei. Vrea să-și petreacă tot restul vieții în ea.

– Știi. De aceea vreau să i-o iau. Părea de neclintit; stătea dreaptă, cu mâna sprijinită pe baston, părând o regină pe tron, cu toiag pe post de sceptru. Vreau să-și facă propria casă altundeva, să înceapă ceva nou, a spus ea. Nu vreau să rămână aici și să-și ducă viața după evanghelia familiei Toliver.

– Dar... nu înțeleg. Amos a gesticulat frustrat. Am crezut că pentru asta ai pregătit-o toți anii ăștia.

– A fost o greșeală; una izvorâtă din egoism. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-am dat seama de tragedia greșelii mele înainte să fie prea târziu și că am avut curajul și... *înțelepciunea* s-o îndrept. A făcut un semn de respingere cu mâna. Păstrează-ți energia – și pe a mea – și nu încerca să mă convingi să ofer mai multe explicații, Amos. Este un puzzle, știi asta, însă nu-ți pierde încrederea în mine! Motivele mele sunt cât se poate de pure.

Uluit, bărbatul a încercat o altă abordare.

– Sper că nu ai făcut asta din cauza vreunei idei greșite cum că i-ai datora ceva tatălui ei, William.

Ochii i-au scânteiat. Aceștia erau faimoșii „ochi Toliver“ – verzi ca smaraltele, o trăsătură moștenită din partea tatălui, alături de părul ei cândva foarte negru și de gropița din mijlocul bărbiei.

– În nici un caz! Sunt sigură că nepotul meu ar putea să creadă asta – sau, mai bine zis, soția lui. După ea, am făcut ce era drept și cinstit să fac și i-am dat lui William ce a fost al lui tot timpul. A furnizat ușor. Las-o pe Alice Toliver să creadă că am vândut fermele pentru că mă

simțeam vinovată față de soțul ei, căruia îi eram datoare. Nu am făcut toate astea pentru el, ci pentru fiica lui. Cred că el o să-și dea seama de asta.

A făcut o pauză, iar pe chipul ei cu trăsături frumoase se citea o ușoară îndoială, apoi a adăugat pe un ton mai puțin încrezător:

– Aș vrea să pot fi la fel de sigură și de Rachel...

– Mary... Amos s-a chinuit să pară cât mai convingător. Rachel e făcută din același aluat ca tine. Crezi că *tu* ai fi înțeles dacă tatăl tău ți-ar fi luat moștenirea – plantația, casa, orașul născut datorită familiei tale –, indiferent de cât de justificate ar fi fost motivele?

Bătrâna și-a lăsat ușor bărbia în jos.

– Nu, însă mi-aș fi dorit să o facă. Mi-aș fi dorit nespuse de mult să nu-mi fi lăsat niciodată Somerset.

A privit-o foarte mirat.

– Dar *de ce?* Ai avut o viață minunată – o viață de care credeam că va avea parte și Rachel, păstrând astfel moștenirea familiei tale. Anexa asta e atât de – și-a trecut dosul mâinii peste document – *împotriva* a tot ceea ce am crezut că vrei pentru ea, a tot ceea ce ai făcut-o să creadă că îi *dorești*.

Ea s-a relaxat în scaun, ca o goeletă cu pânzele rămase brusc fără vânt. Și-a sprijinit bastonul pe genunchi.

– Ah, Amos, este o poveste atât de lungă, mult prea lungă ca să o spun acum. Percy o să-ți explice totul într-o bună zi.

– Ce să-mi explice, Mary? Ce e de explicat? *Și de ce într-o zi, și de ce Percy?* Nu cred că va fi prea îngrijorat pentru ea.

Liniile din jurul ochilor și al gurii ei se adânciseră, iar tenul măsliniu, fără cusur, i se îngălbenise. El s-a aplecat insistent peste birou.

– Ce *poveste* nu știi eu, Mary? Am citit tot ce se putea citi despre familiile Toliver, Warwick și DuMont, ca să nu mai spun că am *trăit* printre voi timp de patruzeci de ani. Am știut absolut tot ce se întâmplă cu voi de când am venit în Howbutker. Toate *secretele* pe care le-ați avut au ieșit la suprafață. Vă *cunosc*.

Femeia a închis pentru o clipă ochii, iar pe chip i se citea oboseala. Când i-a deschis din nou, privirea îi era plină de afecțiune.

– Amos, dragul meu, ai intrat în viața noastră când poveștile noastre erau deja încheiate. Ne-ai cunoscut în momentele cele mai bune, când toate faptele noastre tragice și triste fuseseră lăsate în urmă și când trăiam deja cu consecințele lor. Vreau să o împiedic pe Rachel să facă aceleași greșeli ca mine și să sufere aceleași consecințe inevitabile. Nu vreau să o las sub blestemul familiei Toliver.

Amos a clipit alarmat. Nu-i stătea în fire să folosească un limbaj atât de excentric. Bărbatul se întreba dacă nu cumva vârsta *chiar* îi afectase bătrânei rațiunea.

– Blestemul familiei Toliver? Nu am auzit și nici nu am citit vreodată despre un blestem al familiei Toliver.

– Exact asta vreau să spun, a continuat.

Apoi a zâmbit în felul ei caracteristic, cu buzele abia ridicate peste dinți, care, în mod remarcabil, spre deosebire de contemporanii săi, nu căpătaseră nuanța gălbuie a clapelor de pian.

El refuza să cedeze.

– Și care sunt consecințele *astea?* a întrebat. Ai – sau ai avut – un adevărat imperiu al bumbacului în toată țara. Soțul tău, Ollie DuMont, a deținut unul dintre cele mai importante magazine din Texas, iar compania lui Percy Warwick a stat decenii întregi în topul Fortune 500. Aș vrea să știi ce „fapte tragice și triste” au dus la *asemenea* consecințe.

– Trebuie să mă crezi, a spus ea, îndreptându-și umerii. Chiar *există* un blestem al familiei Toliver și ne-a afectat pe toți. Percy știe acest lucru la fel de bine ca mine. Și Rachel o să fie, la rândul ei, de acord când o să-i arăt dovada existenței lui de necontestat.

– I-ai lăsat o grămadă de bani, a insistat el, nedorind să dea înapoi. Gândește-te că va cumpăra pământ în altă parte, va construi un alt Somerset și va întemeia o nouă dinastie Toliver. Și-atunci, acest blestem despre care vorbești... nu va rămâne valabil?

În ochii ei a strălucit ceva indescifrabil. Buza i s-a plecat de o amărăciune secretă.

– *Dinastie* înseamnă fii și fiice care să ducă mai departe flacăra ancestrală. Din punctul ăsta de vedere, familia Toliver nu a fost niciodată o dinastie, un aspect care probabil ți-a scăpat în cărțile tale de istorie.

Vorbele ei târăgădate erau pline de ironie. Nu, blestemul nu va dăinui. După ce tăiem cordonul ombilical al plantației, blestemul va muri. Nici un alt teren de nicăieri nu va avea puterea să scoată din noi ce a scos Somerset. Rachel nu-și va vinde niciodată sufletul așa cum am făcut eu de dragul pământului familiei.

– Ți-ai vândut sufletul pentru Somerset?

– Da, de multe ori. Și Rachel la fel. O s-o împiedic să mai facă asta.

Bărbatul și-a recunoscut înfrângerea. Începea să creadă că, într-adevăr, scăpase câteva capitole din cartea de istorie. A încercat un ultim argument:

– Mary, această anexă reprezintă ultimul tău dar pentru cei pe care îi iubești. Gândește-te că prevederile ei nu vor afecta doar amintirea pe care ți-o va păstra Rachel, ci și relația dintre ea și Percy când acesta va intra în posesia a ceea ce ei îi revenea prin naștere. Așa vrei tu să-și amintească lumea de tine?

– Îmi asum riscul unei înțelegeri greșite, a spus ea, însă privirea ei se îmblânzise. Știu cât de mult ții tu la Rachel și că ai impresia că am trădat-o. Nu am făcut asta, Amos! Am salvat-o. Aș vrea să fi avut cum să te fac să înțelegi ce vreau să spun cu asta, dar nu pot. Trebuie să ai încredere că știu ce fac.

Amos și-a împreunat mâinile peste anexă.

– Am tot restul zilei la dispoziție. Susan a reprogramat toate întâlnirile mele de după-amiază. Am tot timpul din lume să-mi explici despre ce e vorba.

Ea s-a aplecat peste birou și i-a acoperit mâna osoasă cu mâna ei subțire, pe care se vedeau vene albastre.

– Poate tu ai, dragul meu, însă eu nu. Cred că acum este momentul potrivit să citești scrisoarea din celălalt plic.

El s-a uitat către plicul alb pe care îl scosese din cel care conținea anexa și-l lăsase cu fața-n jos. „Acela trebuie citit la final”, îl prevenise ea. Brusc, cu o scânteie de intuiție, a înțeles de ce. A întors plicul cu inima cât un purice și a citit adresa expeditorului.

– O clinică din Dallas, a mormăit.

Bărbatul observă că Mary își întorsese capul și se juca nervoasă cu faimosul colier de perle de la gât, pe care soțul ei, Ollie, i-l făcuse cadou, câte o perlă pentru fiecare aniversare a căsătoriei lor, până în anul morții lui. Acum erau cincizeci și două, mari cât un ou de colibri, șiragul încadrându-se perfect în decolteul fără guler al costumului ei verde. La aceste perle și-a ațintit privirea după ce a terminat de citit scrisoarea, fără să o poată privi în ochi.

– Cancer renal în metastază, a spus el răgușit, în timp ce mărul lui Adam i se mișca proeminent în sus și în jos. Și nu se poate face nimic?

– Ah, tratamentul obișnuit, a răspuns ea, ducând mâna către paharul cu apă. Operație, chimioterapie și radiații. Însă astea mi-ar prelungi zilele, nu viața. Am decis să nu fac tratamentul.

O tristețe arzătoare precum acidul s-a răspândit în el. Și-a scos ochelarii și a închis ochii, ciupindu-se de nas ca să nu izbucnească în plâns. Lui Mary nu-i plăceau manifestările siropoase de sentimentalism. Acum Amos știa ce făcuse ea la Dallas în ultima lună, în afară de pregătirea vânzării Fermelor Toliver. Ei habar n-aveau; nici strănepoata ei, nici prietenul ei de-o viață, Percy, nici Sassie, servitoarea ei de peste patruzeci de ani, nici avocatul ei devotat... Nici unul dintre cei care o iubeau. Era cât se poate de firesc pentru Mary să-și joace ultima carte atât de aproape de final!

Amos și-a pus din nou ochelarii și s-a chinuit să o privească în ochi – acei ochi care, chiar și acum, îi aminteau de culoarea frunzelor de primăvară strălucind sub picăturile de ploaie.

– Cât mai ai? a întrebat el.

– Mi-au mai dat trei săptămâni... poate.

Amos nu a mai rezistat valului de tristețe, așa că a deschis sertarul în care ținea șervețelele.

– Îmi pare rău, Mary, a spus el, acoperindu-și ochii cu un teanc de șervețele albe, însă pentru mine e prea mult.

– Știu, Amos, a răspuns ea și, cu o agilitate surprinzătoare, și-a agățat bastonul de scaun și a venit lângă el pe după birou. I-a tras cu blândețe capul la pieptul ei. Știi, ziua asta trebuia să vină... Ziua în care să ne

luăm rămas-bun. La urma urmei, am cu cincisprezece ani mai mult decât tine.

El i-a strâns mâna subțire și cu oase fragile. Când devenise mâna unei femei bătrâne? Și-o amintea de când era netedă și fără nici o pată.

– Știi că încă îmi amintesc momentul când te-am văzut prima dată? a spus el, cu ochii strâns închiși. În magazinul DuMont. Ai coborât scările într-o rochie albastră, iar părul tău strălucea ca satinul negru sub candelabre.

Îi simțea zâmbetul deasupra creștetului său chel.

– Îmi amintesc. Încă erai în armată. Aflaseși deja cine era William și veniseși să vezi ce fel de oameni l-ar face pe un băiat ca el să fugă de acasă. Trebuie să recunosc că păreai destul de năucit.

– Am fost copleșit.

Ea l-a sărutat pe creștet și s-a îndepărtat.

– Mereu am fost recunoscătoare pentru prietenia noastră, Amos. Vreau să știi asta, a spus ea, întorcându-se pe scaun. Știi că nu sunt o fire sentimentală, însă ziua în care tu ai apărut în mica noastră comunitate din East Texas a fost una dintre cele mai norocoase ale vieții mele.

Amos a suflat în batistă.

– Mulțumesc, Mary. Acum vreau să te întreb dacă Percy știe ceva despre... starea ta.

– Nu încă. O să le spun, lui și lui Sassie, când mă întorc din Lubbock. Tot atunci mă apuc și de pregătirile pentru înmormântare. Dacă le fac mai devreme, vestea despre boala mea o să se răspândească în tot orașul înainte să ies din parcare. Spitalul s-a angajat să facă publică vestea la o săptămână după întoarcerea mea. Până atunci, aș vrea ca această boală să rămână secretul nostru. Și-a strecurat toarta genții pe umăr. Acum trebuie să plec.

– Nu, nu! a protestat el, sărind de pe scaun. E devreme.

– Nu, Amos, e târziu. Și-a dus mâna la ceafă și a desfăcut colierul de perle. Astea sunt pentru Rachel, a spus ea, punând șirul pe biroul lui. Aș vrea să i le dai tu din partea mea. Vei găsi cel mai potrivit moment.

– De ce nu i le dai chiar tu când vă vedeți? a întrebat el, simțind o arsură pe gât.

Părea mai mică acum, fără perle, iar carnea îi era îmbătrănită și prea expusă. De la moartea lui Ollie, în urmă cu doisprezece ani, fusese doar rareori văzută fără ele. Le purta oriunde, cu orice.

– S-ar putea să nu le accepte după ce o să vorbim, Amos, iar eu nu mai am ce face cu ele. Nu ar trebui să fie lăsate la discreția colecționarilor. Păstrează-le până când va fi pregătită. Asta e tot ce va avea de la mine din viața la care se aștepta.

El a ieșit de după birou, cu inima bătându-i puternic în piept.

– Lasă-mă să vin cu tine la Lubbock, a rugat-o el. Lasă-mă să fiu lângă tine când îi spui.

– Nu, dragul meu prieten. Prezența ta acolo ar putea afecta relația ulterioară dintre voi doi, dacă lucrurile nu decurg cum trebuie. Rachel trebuie să creadă că ești imparțial. Va avea nevoie de tine. Orice s-ar întâmpla, va avea nevoie de tine.

– Înțeleg, a spus el, cu vocea sfâșiată.

Ea a întins mâna, iar Amos și-a dat seama că dorea să-și ia adio chiar atunci. Poate că în zilele următoare nu mai aveau șansa de a-și lua rămas-bun în particular. El i-a strâns palma rece în mâinile lui osoase, cu ochii plini de lacrimi, în ciuda strădaniilor de a se ridica măcar în acest moment la nivelul de demnitate cu care ea își trăise întreaga viață.

– Adio, Mary! a spus el.

Ea și-a luat bastonul.

– Adio, Amos! Ai grijă de Rachel și de Percy în locul meu.

– Știi că așa voi face.

Ea a dat din cap, iar el a privit-o îndreptându-se spre ușă, cu aerul acela regal atât de tipic pentru Mary. A deschis-o fără a privi în urmă, mulțumindu-se să-i facă semn cu mâna peste umăr în timp ce ieșea și închidea ușa în urma ei.

Capitolul 2

Amos a rămas pe loc în liniște, privind împietrit în gol, lăsând lacrimile să-i curgă în voie pe față. După o clipă, a tras adânc aer în piept, a încuiat ușa și s-a întors la biroul său, unde a împachetat cu grijă perlele într-un șervețel curat. Le simțea reci și proaspete. Probabil că Mary le curățase de curând. Nu păreau să mai păstreze nimic din ea. Urma să le ia acasă la sfârșitul zilei și să le pună bine pentru Rachel, într-o cutie de scrisori făcută manual, singura amintire de la mama lui pe care alesese să o păstreze. Și-a scos cravata, și-a deschietat gulerul și a intrat în baia alăturată să se spele pe față. După ce s-a șters cu prosopul, și-a pus picăturile ce îi fuseseră prescrise pentru oboseală oculară.

Întors la biroul său, a sunat-o pe secretară.

– Susan, în după-amiaza asta ești liberă. Pune semnul „ÎNCHIS” la ușă și activează robotul telefonic.

– Ești bine, Amos?

– Sunt în regulă.

– Doamna Mary e bine?

– Și ea e OK.

Nu-l credea, firește, însă Amos avea încredere că secretara lui de douăzeci de ani n-avea să spună nimănui despre bănuielile ei cum că doamna Mary și Amos nu erau deloc în regulă.

– Du-te și distrează-te!

– Atunci... pe mâine!

– Da, pe mâine!

Mâine. Îi venea rău când se gândea ce avea să aducă acea zi pentru Rachel, care acum, fără îndoială, era pe plantațiile de bumbac despre care credea că într-o zi aveau să fie ale ei. A doua zi avea să se sfârșească totul, tot ce aștepta pentru viața ei de adult. Avea doar douăzeci și nouă de ani și curând urma să fie bogată. Putea să o ia de la început – dacă nu era prea distrusă pentru a o lua de la capăt –, însă asta avea să fie dincolo de Howbutker, dincolo de viitorul pe care el însuși îl vedea pentru sine după ce dispărea și Percy, ultimul dintre cei trei prieteni care constituiseră singura familie pe care o avusese vreodată. Îl vedea pe Matt, nepotul lui Percy, ca pe propriul nepot, însă, când urma să se căsătorească, soția lui avea să-i spună probabil că familia ei urma să umple golul lăsat de Ollie, de Mary și de Percy. Cu Rachel ar fi fost altă poveste. Ea îl adora, așa cum o adora și el, iar ușa casei îi fusese întotdeauna deschisă. Inima sa de burlac bătrân abia aștepta ca ea să vină să locuiască în Howbutker, în vila Toliver, să mențină viu spiritul lui Mary, căsătorindu-se și făcând copii pe care el să-i iubească și să-i răsfețe în ultimii ani de viață. Însă toate acestea aveau să se termine a doua zi.

A oftat și a deschis ușa bufetului. Nu bea niciodată înainte de șase seara, și chiar și atunci se limita la două măsuri de scotch amestecate cu de două ori mai multă apă minerală. Însă de data aceasta a scos o sticlă, a aruncat apa din pahar și, fără să stea pe gânduri, l-a umplut pe jumătate cu Johnnie Walker Red.

Cu paharul în mână, s-a îndreptat către ușa care dădea într-o curte interioară mică, plină cu flori din estul Texasului – aglice roz și danteluțe albastre, coacăze violet și năsturei galbeni, toate cățarate pe gardul de piatră. Grădina fusese proiectată de Charles Waithe, fiul fondatorului firmei, ca un refugiu de la îndatoririle zilnice. Astăzi, terapia nu funcționa, însă i-a evocat amintiri pe care vizita lui Mary le dezgropase deja. Și-a amintit de ziua în care Charles, pe atunci un bărbat de cincizeci de ani, se întorsese de la fereastră și îl întrebese dacă l-ar interesa postul de partener secund. Fusese uluit, în culmea fericirii. Oferta venise într-un interval de patruzeci și opt de ore de când îi dăduse lui William Toliver biletul lui de tren, o văzuse pe Mary pe scări și se întâlnise cu soțul ei, un om cu influență pe plan local, și cu Percy Warwick, un personaj la fel de